

Italien: Har Putin gjort det igen?

Leder fra LaRouchePAC, 5. december, 2016 – I modsætning til det hysteri, der stadig fortsætter i USA, så er der ingen, der påstår, at Rusland riggede stemmeboksene til Italiens overvældende sejr i en folkeafstemning, der ellers ville have overgivet deres love, domstole og lovgivende magt til den Europæiske Union. Men den, der promoverede en sådan folkeafstemning, den italienske premierminister Renzi, blev alligevel grundigt slået og træder nu tilbage.

Som den russiske præsident Putin samme dag bemærkede i et interview til Tv, »Vi lever nu i en anden tid ... Den globale balance er gradvist i færd med at skifte.« Obama har igen tabt; endnu en leder, som han havde overøst med ros, har erkendt sit nederlag til det »nye paradigme«.

Dette nye paradigme afviser det gamle – der sluttelig drejede sig om britisk finansimperialisme – som var det paradigme, Obama har tjent: Det drejede sig om at ofre økonomier til globale finansmarkeder og globale finansinstitutioner; om at ofre industrier for traktater om »frihandel«; om at fjerne uønskede, »diktatoriske« regeringer gennem permanent krigsførelse. Ironisk nok var det de britiske vælgere, der startede den til alle lande nu spredende afvisning af dette »globaliseringsparadigme«.

Som eksempel for dette nye paradigme står de næsten 70 nye, store infrastrukturprojekter, hvor Kina er involveret i finansieringen og opførelsen, i Eurasiens, Afrikas og Sydamerikas nationer – og, potentielt set, også i Nordamerika, når Obama først er af vejen.

Dette nye paradigme kunne meget snart komme til udtryk gennem den måde, hvorpå Putin er i færd med at gennemtvinge en

løsning på forsøget på at gennemtvinge regimeskift i Syrien; og gennem Kinas fremstød for udvikling med den Nye Silkevej, der også forlænges ind i Mellempøsten. Selve den Europæiske Union har bøjet sig for denne »skiftende balance« og fremlagde i dag en Plan B, hvor det vil være med til at finansiere genopbygningen af Syrien og opgive kravet om Bashar al-Assads tilbagetræden.

Valget af Donald Trump udgør en åbning i kampen for dette nye paradigme i USA – han blev valgt gennem en afvisning af den gamle globaliseringspolitik, og har visse mål til fælles med det nye paradigme. ✘

Men håbet om dette nye paradigme, der besjæler hele Amerika og Europa, ligger i kampagnen for Lyndon LaRouches »**Fire Økonomiske Love til USA's redning**«, som diskuteres i LaRouchePAC National Policy Committee fra 5. dec. Følg diskussionen her:
<https://larouchepac.com/20161205/larouchepac-policy-committee-show>

**Det nye paradigme er den dominerende dynamik i verden i øjeblikket;
Italien leverer et bragende nederlag til EU-oligarkiet**

Leder fra LaRouchePAC, 4. december, 2016 – Den 9. november, 2016, morgenen efter det dramatiske præsidentvalg i USA – hvor Trumps valgsejr efterlod de fleste analytikere hjemme og i

udlandet enten vrøvlende nonsens af sig, eller også i målløs tavshed – udtalte Lyndon LaRouche klart, at Trumps valgsejr var en del af en global, og ikke en lokal eller national proces, hvor hele konstruktionen med globalisering og frihandel er i færd med at smuldre. LaRouche sagde, at intet endnu er afgjort, og at processen styres af præsidenterne Putin fra Rusland og Xi fra Kina, og gennem det globale alternativ, som de præsenterer – et alternativ, der er baseret på en politik, som Lyndon og Helga LaRouche længe har været forkæmpere for.

I dag fortsætter denne globale proces med at udspille sig i en accelererende rate, i en grad, hvor det nye paradigme er den dominerende dynamik i verden i dag. I Italien leverede landet et slående, 60 % mod 40 %, nederlag til Storbritanniens EU-diktatur. Søndagens folkeafstemning – i kølvandet på Brexit og Trumps valgsejr – kunne meget vel vise sig at blive det endelige knockout-stød mod hele eurosystemet.

Samtidig med, at det transatlantiske systems gamle paradigme imploderer, tilbyder den kinesiske præsident Xi Jinping aktivt hele verden at få adgang til den »udviklingsdrøm«, der på så slående vis fungerer i Kina. Som *Xinhua* skriver i en ledende artikel: »Den kinesiske drøm er en drøm for alle.« Og, ligesom sin partner Putin, fortsætter Xi med at udvide tilbuddet om produktivt samarbejde med USA til nyvalgte præsident Trump. Potentialer er enormt – men endnu ikke realiseret.

I mellemtiden fortsætter de afdankede repræsentanter for det gamle paradigme at handle, som om der ikke har fundet et skifte sted i USA's præsidentskab, og som om det nye paradigme slet ikke eksisterer. De fortsætter med at puffe verden i retning af atomkrig, med deres outrerede og farlige provokationer imod Rusland og Kina.

Hvad vi foretager os i denne globale proces, understregede LaRouche tilbage den 9. nov., og igen denne weekend under diskussion med sine medarbejdere på begge sider af Atlanten,

er absolut afgørende. Vi må blive ved med at presse på for at få **LaRouches Fire Love** vedtaget og bruge det faktum, at der nu er en større åbenhed over for diskussioner af dristige ideer, som man så det tidligere på ugen i forbindelse med LaRouchePAC's organisering på Capitol Hill. Mange mennesker var for første gang villige til at diskutere fusionskraft, rumpolitik og endda Einsteins og Krafft Ehrickes ideer.

Vi må fremlægge for folk behovet få at vedtage Glass-Steagall og indføre et kreditsystem efter Hamiltons principper, der skal erstatte nutidens bankerotte system, og vi må vise dem, hvordan det vil virke. Og vi må frem for alt tilslibe menneskets centrale karakteristika, som muliggør en sådan uafbrudt udvikling: menneskets kreativitet.

Vi må absolut fokusere på skabelsen af en bedre kvalitet af det menneskelige intellekt, understregede LaRouche; vi kan ikke udelade behovet for at skabe og generere genier, som Einsteins eksempel udtrykkeligt demonstrerer. Dette er den standard, der må anvendes. Vi må opgradere den måde, hvorpå vi fungerer som organisatorer, sagde han, og udsøge mennesker, som i det mindste er i besiddelse af spiren til denne kvalitet af geni, og som er villige til at bygge et nyt samfund og skabe en fremtid for menneskeheden.

Vi kan ikke gå på kompromis med udviklingen af geni. Dette kræver, at vi stræber efter at udvikle den form for kvalitet, som i det mindste må have en forsmag af geni, for vi ønsker, at befolkningen skal følge denne kurs.

Denne idé om at appellere til folk, der i det mindste har en anelse om, hvad det vil sige at bringe menneskeheden fremad, udtalte Helga Zepp-LaRouche, er også af afgørende betydning for rekrutteringen. Vi må tænde gnisten i sådanne personer for at tilslutte sig denne nye revolution, der er i gang over hele verden.

folkeafstemningen, må Italien ændre sin forfatning for at forlade euroen

3. dec., 2016 – Hvis den italienske premierminister Matteo Renzis forfatningsreform vedtages i folkeafstemningen søndag, den 4. dec., ville det blive nødvendigt med en ændring af Italiens grundlæggende lov, før Italien kunne forlade EU. Forfatningsekspert, prof. Luciano Barra Caracciolo afslørede på sin blog Orizzonte48, at de nye forfatningsartikler underordner national lov under europæisk lov og således gør det umuligt for Italien at forlade euroen uden at ændre sin forfatning. Det vil også gøre det vanskeligt for Forfatningsdomstolen at afvise en EU-dikteret regel, der er i modstrid med den italienske forfatnings klausuler om det almene vel, som stadig findes, men ikke længere er fremherskende.

Ikke mindre en tre artikler i den nye forfatning nævner for første gang Italiens medlemskab af den Europæiske Union og sætter EU-lov på samme niveau som den italienske forfatningslov. Den nye art. 55 siger, at det nye Senat »deltager i beslutninger, der tilsigter at forme og implementere den Europæiske Unions love og politikker«. Den nye art. 70 indeholder samme formulering for begge kamre, og art. 80 insisterer, at »lovene, som autoriserer ratificeringen af traktater med relation til Italiens medlemskab i den Europæiske Union, skal vedtages af begge kamre.«

Mens Senatet på den ene side således svækkes ved at degradere dets medlemskab (det vil blive sammensat af et udvalg af regionale rådsmedlemmer og borgmestre, og vil ikke længere afgive tillidsvotum til hverken regering eller budget), vil

den nye forfatning give både Senatet og Deputeretkammeret (Underhuset) den rolle at eksekvere Europæisk Lov, som automatisk og udtrykkeligt bliver forfatningslov.

At implementere EU-lov bliver »den uundgåelige magt/pligt for statens vigtigste, suveræne funktion (den lovgivende magt). Ergo er italiensk suverænitet, iflg. udtrykkelig forfatningsmæssig bestemmelse, for evigt bundet til selvbegrænsning gennem Italiens medlemskab af EU, som ved sin logiske implikation, bliver en forfatningsmæssig pligt«, skriver Barra Caracciolo.

Sådanne nye formuleringer er i overensstemmelse med den anden, store »reform«, som påtvinges af EU: den forfatningsmæssigt tvungne budgetbalance.

Udfordringer af EU-regler, som er i konflikt med bestemmelserne om det almene vel i den italienske forfatning, vil have ringe chance for at lykkes nu, da »Forfatningsdomstolen ikke længere vil føle sig forpligtet til at etablere et hierarki blandt ophavene« til loven.

Ifølge Barra Caracciolo vil der, ifald reformen vedtages, stadig være en åben mulighed for at udfordre reformens forfatningsmæssighed.

Schiller Instituttet i
Serbien:
Med den Nye Silkevej vokser

en ny optimistisk ånd frem i Serbien

28. nov., 2016 – Under et netop afsluttet firedages besøg i Serbien fandt Elke og Klaus Fimmen fra Schiller Instituttet i Tyskland stor åbenhed og optimisme omkring det potentiale, som Kinas Bælt-og-Vej-politik har at tilbyde dette område. Akademikere og repræsentanter for forskellige organisationer og medier var fortrolige, og særdeles bekendt, med Schiller Instituttets historie og afgørende arbejde for Verdenslandbroen. En førende akademiker, der har skrevet om den Nye Silkevejs betydning for Serbien, understregede, at han er fuldstændig enig med fr. Zepp-LaRouche i, at dette er af global betydning, og er et nyt paradigme.

Mod besøgets slutning blev der holdt et foredrag om »Den Nye Silkevej – en regional og global udviklingspolitik for fred« i Serbiens næststørste by, Novi Sad, for omkring 50 studenter og medlemmer af det økonomiske fakultet, arrangeret af den regionale sammenslutning af økonomer.*

For første gang i årtier, der har været fulde af krige og økonomisk og social ødelæggelse, ser folk nu et håb for fremtiden. En tidligere politiker sagde, at, med Silkevejen, befinder Serbien sig for første gang i historien i en position, hvor landet kan bruge sin geografiske og strategiske beliggenhed positivt, i stedet for at være blevet ødelagt af geopolitik i årtusinder. Resultaterne af de amerikanske valg forstærkede yderligere denne følelse af ny plads til at manøvrere i. I offentlige »afstemninger«, som medierne publicerede, havde resultaterne været 95 % for Trump. For befolkningen var Hillary legemliggørelsen af NATO-aggression. Folk var enige om, at, med Trumps valgsejr, er der for indeværende sat en stopper for krig med Rusland. Der var stor

interesse for muligheden for at gennemføre Glass-Steagall nu, og for at omforme hele den økonomiske politik hen imod reel økonomisk udvikling i USA, og i hele verden.

Serbien er blevet meget centralt for Kinas fremgangsmåde over for CEEC-området. Ved det nylige CEEC-topmøde i Letland blev den første aftale, som træder i kraft til januar, om visumfrihed mellem Serbien og Kina underskrevet; Kinas Nationalbank vil åbne en afdeling under serbisk charter, med begyndelse til næste år. Der blev indgået endelige aftaler om at påbegynde byggeriet af højhastigheds-jernbanen mellem Beograd og Budapest, som også vil revolutionere det interne jernbanenet i Serbien. I øjeblikket tager det næsten to timer for at køre de 80 km i tog fra Beograd til den nordlige by Novi Sad.

Andre projekter: Smederovo-stålværket, som kineserne har købt, med 3000 arbejdere, står for at blive moderniseret, inklusive en komplementær udvikling af en havn (på floden Donau), hvor værket ligger. Alt imens EU har forsøgt at udsætte det, så er der intet, EU kan gøre, eftersom alle regler (inkl. for »anti-dumping«) omhyggeligt er blevet overholdt. Der er planlagt en industripark for high-tech-firmaer i Beograd, der muligvis også bliver kombineret med en ny havn. Man har også planlagt at udvikle en af de største, europæiske, enorme kobber-, sølv- og guldminer i Bor, som man i de seneste 25 år aldrig har investeret ordentligt i. Kina vil således genoplive projekter og sektorer, der har været privatiseret i årtier og blot fik lov at blive forsømt, med en enorm byrde på statsbudgettet til følge.

Alt imens BNP er vokset med 1 % (fra 2 til 3 %) i løbet af det seneste år, hvilket af nogen allerede tilskrives virkningerne af serbisk-kinesisk samarbejde, så er industriproduktionen elendig, med en disproportional sektor for tjenesteydelser. Mange varer importeres billigt (eller knap så billigt), inklusive fra Kina. Arbejdsløsheden er stadig massiv, officielt omkring 16 %, mens den faktiske arbejdsløshed er

langt højere. Ungdommen har ingen fremtid, og folk med en universitetsuddannelse ender som taxichauffører eller finder jobs i turismens underholdningsbranche. I Serbiens næststørste by, Novi Sad, ligger en tjeners gennemsnitlige indkomst på omkring 200 euro, alt imens leveomkostningerne udgør 500 euro. Unge mennesker forlader landområderne og flytter ind til de få storbyer, men finder i øjeblikket heller ikke arbejde i byerne. Behovet for investering til fornyelse af infrastruktur er enormt og rangerer sagtens i størrelsesordenen 30-50 mia. euro for hovedstaden Beograds vedkommende.

EU, der på alle mulige måder udøver en masse pres (Serbien er et ansøgerland), anses for at have været en reel forhindring for udvikling i de seneste 15 år. Ikke alene er ingen projekter blevet finansieret, men Serbiens optagelse i EU er også konstant blevet udsat. Serbien har en enorm befolkningsgruppe, der traditionelt set har boet og arbejdet i Tyskland efter Anden Verdenskrig. Folk er dødtrætte af de tomme løfter. Så enten tager Tyskland og andre EU-lande sig sammen nu og ændrer kursen, eller også har de forpasset deres chance.

** (For femten år siden, i juni 2001, præsenterede Jacques Cheminade (Frankrig) og Elke Fimmen på Novi Sads universitet den Eurasiske Landbro, behovet for et Nyt Bretton Woods og principperne for fysisk økonomi, som denne defineres af Lyndon LaRouche. Yderligere et foredrag blev holdt under det samme besøg, ved det prestigøse Institut for Økonomisk Videnskab i Beograd, der blev stiftet i 1958, og som det er lykkedes at bevare frem til i dag.)*

Foto: Ny jernbanebro (hvide bue) under opførelse over Donaufloden i Novi Sad. Del af et fællesprojekt mellem Kina, Serbien og Ungarn om en ny, højhastigheds-jernbanelinje fra Beograd til Budapest.

Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!

Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Leder fra BüSo, 26. nov., 2016 – Heinrich Heines berømte overvejelse springer i erindring: 'Når jeg tænker på Tyskland om natten ... ' I sandhed, hvilken retning har kursen i Tyskland, eller rettere sagt: Hvor er Tyskland ved at drive hen? Det faktum, at Angela Merkel stiller op til en fjerde embedsperiode, er ikke betryggende. I modsætning til det indtryk, hun forsøger at skabe, er yderligere fire år med en Merkel-regering ikke et løfte om stabilitet, men om det modsatte.

Både Brexit i Storbritannien og valget af Donald Trump i USA er udtryk for en afvisning af hele paradigmet med neoliberal

»globalisering«, der blot er et synonym for det anglo-amerikanske imperium. Denne 'globalisering' har ført til forarmelse af voksende dele af befolkningen til fordel for finansoligarkiet, i alle lande, der har været underkastet reglerne for neoliberal monetarisme. Denne 'globalisering' – dvs., City of Londons og Wall Streets krav om unipolær overhøjhed over verden – er ansvarlig for en hel række krige, baseret på løgne, fra Afghanistan til Irak, Libyen, Syrien og Yemen, og som har forårsaget flygtningekatastrofen. 'Globalisering' betyder også farvede revolutioner, som er en politik for regimeskift mod demokratisk valgte regeringer, såsom i Ukraine; det betyder en NATO- og EU-politik for udvidelse mod øst og inddæmning, og det ville sandsynligvis, snarere før end siden, have bragt os ind i en global konfrontation med Rusland og Kina under en Hillary Clinton-administration.

Kansler Merkel og den chokerede [forsvarsminister] Ursula von der Leyen repræsenterer dette taber-paradigme, og tanken om endnu fire år – uden en ny politik og absolut uden nogen som helst vision for fremtiden – betyder ikke stabilitet, men derimod voksende politisk splittelse i Tyskland og disintegrationen af et EU i oprør. Med den næste, finansielle krise, der med sikkerhed vil komme, vil Merkel-Schäuble-regeringen med sikkerhed atter engang påtvinge borgerne omkostningerne herfor, og, ved at gøre dette, risikere kaos. Skrøbeligheden i den afskyelige flygtningeaftale med Tyrkiets Erdogan og diverse regeringer i Afrika er et løfte om, at det kun er et spørgsmål om tid, før denne krise atter eksploderer.

Merkel repræsenterer dette paradigme, der uafvendeligt er i færd med at synke. Præcis ligesom 304 medlemmer af det Europæiske Parlament, som netop har vedtaget en resolution, der anklager Rusland for at føre massiv anti-europæisk propaganda, så støtter hun en EU- og NATO-politik, som gør netop det, de anklager Rusland for at gøre. Vi må én gang for alle sætte en stopper for den Kolde Krigs tankegang.

Den næste amerikanske præsident har allerede sagt, at han ønsker at forbedre relationerne med Rusland og Kina og har i denne hensigt allerede ført samtaler med den russiske præsident Putin og den kinesiske præsident Xi. Trump har endda signaleret, at USA gerne vil være med i AIIB og samarbejde med Kinas Silkevejspolitik.

I løbet af kun tre år er Kinas Silkevejsinitiativ blevet historiens største program for infrastruktur og økonomisk vækst, tolv gange så stort som Marshallplanen, hvis man måler i nutidige dollars. Halvfjerds nationer samarbejder om det, samt flere end 30 internationale institutioner. Kina har alene 1,4 bio. euro i investeringer; 4.4 mia. mennesker har allerede fordel af en utroligt mangefacetteret vifte af dem – højhastighedsjernbaner, skabelse og distribuering af energi, vandstyringsprojekter, nye videnskabsbyer, grundforskning, innovation, fælles rumforskning osv. Xi Jinping har tilbudt samarbejde med den Nye Silkevej til alle lande på Jorden på basis af »win-win«-samarbejde. Flere og flere lande svinger over i dette nye paradigme, der, i stedet for et nulsumsspil, er med til at overvinde fattigdom og underudvikling, til alles fælles fordel.

Slut jer til mig i denne kamp

I mere end 25 år har jeg ført kampagne for programmet med at bygge den Nye Silkevej, et program, som jeg sammen med min mand Lyndon LaRouche for første gang foreslog som respons på [Berlin]Murens fald og Sovjetunionens opløsning. Vi har fremlagt dette koncept på hundreder af konferencer og seminarer i hele verden siden da, og nu er det flertallet af menneskehedens politik. Med jeres hjælp kan vi nu sætte dette program på Tysklands dagsorden – et program, der især ville komme *Mittelstand* (små og mellemstore virksomheder) til gode, og på basis af hvilket mange produktive jobs ville blive skabt.

For at skabe et reelt perspektiv og alternativ for Tyskland, har vi ikke brug for et AfD (partiet Alternativ for Tyskland), som ikke har nogen løsninger at tilbyde; men sammen med mig kan man sætte samarbejde med USA, Rusland og Kina på dagsordenen, et samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej. Kun gennem et sådant samarbejde kan vi udvikle Mellemøsten og Afrika med en Ny Silkevejs-Marshallplan, og således løse flygtningekrisen på en human måde. Desuden er det netop, hvad general Michael Flynn, Trumps nye nationale sikkerhedsrådgiver, allerede i april, 2015, krævede.

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Slut jer til mig i kampen for at sikre, at denne ekstraordinære chance gribes i Tyskland, og til fordel for Tyskland – en chance for at samarbejde med den nye, samarbejdsparate administration i USA, og med det økonomiske alternativ, der ligger i dynamikken med den Nye Silkevej. Hvis I gør dette med beslutsomhed, kan Tyskland atter blive 'en nation af digtere, tænkere og opfindere', og de fremtidige generationer vil atter opleve fremgang.

* * *

Jeg støtter denne appel: »Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!« med min nedenstående underskrift, og jeg vil hjælpe med at cirkulere den.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping (i midten) besøger havnen i Duisburg, Tyskland, 29. maj, 2014. [Photo/Xinhua]

EU-parlament vedtager at indføre modforholdsregler imod russisk »informationskrig«

23. nov., 2016 – »Den, guderne vil tilintetgøre, gør de først vanvittig« – dette gamle ordsprog er stadig sandt.

I dag vedtog EU-parlamentet en resolution, der kræver, at EU »responderer til informationskrigsførelse« fra Rusland. De russiske nyheds-websider RT og Sputnik skulle angiveligt være blandt de farligste »redskaber for russisk propaganda«.

Zero Hedge rapporterer, at 691 parlamentsmedlemmer tog del i afstemningen: 304 stemte for den ikke-lovgivende resolution, der bærer titlen, »EU's strategiske kommunikation skal indføre modforholdsregler mod propaganda fra tredjepart«. Der var 179 parlamentsmedlemmer, der stemte imod, og 208 undlod at stemme. Zero Hedge rapporterer, at dokumentets forfattere rent faktisk sidestillede modforholdsregler mod Rusland med modstand mod Daesh (ISIS) terrorgruppen og opfordrede EU-medlemslande til

at øge finansieringen til kontra-propagandaprojekter.

Resolutionen var skrevet af parlamentsmedlem Anna Fotyga, et polsk medlem af de Europæiske Konservatives og Reformisters (ECR) gruppe. Gruppen hævder, at Moskva har til hensigt at »anstifte frygt og dele Europa« og kræver forholdsregler til imødegåelse af den angivelige russiske propagandatrussel. Fotyga hævder, at Moskva yder finansiel støtte til oppositionspartier og organisationer i EU-medlemsstater, som forårsager disintegration internt i blokken.

Som følge heraf skal de russiske nyhedsnetværk RT og Sputnik, Rossotrudnichestvo Statslige Agentur og Russkiy Mir (Russia World) Foundation angiveligt være blandt Ruslands mest truende »propaganda-redskaber«, der må imødegås.

På helt utrolig vis anbringer EU-dokumentet også russiske medieorganisationer »på linje med terrorgrupper, såsom Islamisk Stat«.

Den russiske præsident kritiserede skarpt resolutionen og sagde, at det demonstrerer »politisk degradering« mht. »ideen om demokrati«. Putin sagde, » ... De [europæiske embedsmænds-] 'lærere' [har altid sagt til os], at den mest ondsindede måde at håndtere modstandere på er at forbyde noget, og at det ikke er i overensstemmelse med demokratiske principper og normer. En åben diskussion er altid den bedste måde.«

Putin konkluderede, at EU-parlamentets resolution er et »åbenlyst tegn på degraderingen af det vestlige samfunds vision om demokrati«.

Bulgarien kunne blive en bro mellem Rusland og den Europæiske Union

16. nov., 2016 – Valget af Rumen Radev som præsident for Bulgarien kunne åbne op for en vej, hvor Bulgarien bliver en bro mellem Rusland og den Europæiske Union, iflg. en udtalelse fra et bulgarsk medlem af EU-parlamentet. Det bulgarske medlem af parlamentet, Momchil Nekov, fra Socialistpartiet, sagde til Sputnik: »Jeg håber inderligt, at relationerne mellem Moskva og Sofia bliver varmere. Jeg er fuldt ud overbevist om, at Bulgarien kan blive en bro mellem Bruxelles og Moskva. Rusland er en partner, og jeg mener, vi bør kommunikere på normal vis i en ånd af velvilje og samarbejde.«

Radev er tidligere kommanderende over Bulgariens luftvåben og har, i modsætning til den fratrædende præsident Rosen Plevneliev, der har lagt sig i slipstrømmen af EU's anti-russiske linje, været fortaler for at droppe EU's sanktioner mod Rusland og opbygge tættere bånd til Moskva, for at hjælpe Bulgariens pressede økonomi. Han roste også den nyvalgte, amerikanske præsident Donald Trump for at »søge mere dialog« med den russiske præsident Vladimir Putin.

Med hensyn til sanktionerne sagde Nekov: »De gensidige sanktioner gør ikke noget godt for nogen af parterne; de præsterer intet, så jeg kan ikke se nogen mening i at forlænge dem eller have dem.«

Nekov, der bemærkede valgsejren for det Socialistiske Partis kandidat Igor Dodon, som også er kendt for sin venligtsindede holdning til Rusland, kritiserede medierne for at kalde valget af Dodon for en »sejr for Rusland og et nederlag for den Europæiske Union«, og for at referere til både Radev og Dodon som »pro-russiske kandidater«.

»Jeg mener, at dette er en form for propaganda, der forsøger at rejse mure, hvor vi behøver broer. Vi bør ikke glemme, at det er bulgarerne og moldoverne, der direkte vælger deres præsident, og ikke nogle politikere eller medierepræsentanter fra Vesten«, sagde Nekov. »Jeg mener ikke, at bulgarerne er skuffede over EU. Bulgarernes klager er relateret til det globale kaos, der har direkte og indirekte virkninger på dem«, understregede han.

Foto: Tidligere bulgarske kommanderende over Luftvåbnet, generalmajor Rumen Radev, kandidat fra Socialistpartiet, vandt valget til Bulgariens præsidentembede med 59,4 % af stemmerne.

Italien har nedlagt veto imod EU-budget

15. nov., 2016 – For første gang nogensinde har Italien nedlagt veto imod EU-budgettet og henviser offentligt til »Trump-effekten« som motivering for handlingen. Den italienske regering anklagede EU for at tilsidesætte italienske krav om »immigration, sikkerhed, ungdomsarbejdsløshed og forskningsprogrammer«, erklærede den italienske EU-minister Sandro Gozi i Bruxelles og understregede: »Vi er dødtrætte af et Europa, der er småt med store ting, og stor med små ting, og vi er overbevist om, at, hvis Europa ikke ændrer sig, så står vi over for begyndelsen til europæisk disintegration. Vi har brug for et kæmpechok; alarmklokken ringede med Brexit, og vi sov; den burde ringe med Bratislava, og vi sov; nu siger mange, at den ringer med Trump: hvis vi ikke ønsker at dø af søvnløshed, må vi hellere bruge den til at forandre Europa.«

Premierminister Matteo Renzi, der talte fra Catania, Sicilien,

sagde: »De ønskede at overlade det til sicilianerne at bære byrden af immigration, af at redde tusinder af liv og tage sig af løsninger og de komplekse problemer. Dernæst fylder de penge i europæiske lande, der ikke alene afviser en aftale, de selv har skrevet under på, men endda bygger mure med vores penge.«

Mange anklager Renzi for valgpropaganda, beregnet på at vinde folkeafstemningen om en forfatningsændring den 4. december. Dette er sandt; men Italiens veto lægger imidlertid et hidtil uset pres på EU og kunne faktisk føre til dens snarlige disintegration.

Italien afviser EU's budgetkrav – Mennesker kommer først!

30. okt., 2016 – Den italienske finansminister Gian Carlo Padoan har i et brev til EU-kommissionen forklaret, at Italien ikke vil ændre sin budgetplan. Forskellen mellem, hvad Italien har brug for, og så det, EU vil tillade, skulle være €5 mia.

Italien vil bruge €3,5 mia. på assistance til flygtninge og deres integration. EU tillader €0.5 mia. Italien vil bruge €4,8 mia. til jordskælvsnødhjælp, genopbygning og forebyggelse. EU tillader kun €2,8 mia., til nødhjælp og genopbygning, men tillader ikke finansiering af forebyggelse.

Med hensyn til flygtninge pointerer Padoans brev skarpt, at Italien gør »en ekstraordinær indsats på vegne af den Europæiske Union« og betaler også omkostningerne for andre landes afvisning af at genplacere flygtninge. Premierminister

Matteo Renzi havde direkte angrebet Ungarn i en udtalelse i går, hvor han sagde, at Italien er en EU-nettobetaler, mens Ungarn er en EU-nettomodtager. Hvis Ungarn nægter at rette sig efter EU's Schengen-regler (visafri) og regler om genplacering, vil Italien måske nedlægge veto mod det næste EU-budget.

Renzi besøgte i går jordskælvsområderne, der blev ramt den 26. okt., og annoncerede en omgående nødhjælp på €40 million. Der er flere end 5.000 hjemløse, som vil blive flyttet til hoteller på kysten, mens oprydningsarbejdet og genbygningen finder sted. Iflg. nyhederne har endnu et styrke 6,6 jordskælv fundet sted i området den 30. okt.

Med Belgiens nej til CETA mister Obama sin »Trojanske Hest« for TAFTA/TTIP

Bruxelles, 24. okt., 2016 – (Agora Erasmus[1]) – »Det vil ikke være muligt« for Belgien at godkende det i dag, sagde præsidenten for Valloniens parlament, André Antoine her til morgen på belgisk radio BEL RTL, med en respons til det seneste »ultimatum« fra EU-rådets præsident Donald Tusk, der indkaldte Vallonien til at ratificere CETA[2]-aftalen i dag. CETA, den 'Omfattende Økonomiske Handelsaftale' mellem EU og Canada, er den økonomiske laissez-faire-afregulerings offensiv, der angiveligt skulle kickstarte væksten i det transatlantiske område.

Antoine fortsatte, »Der er et enormt misk-mask af tekster. Dette er ikke seriøs, international lovgivning ... For det andet, så er ultimatummer og trusler ikke en del af et

demokrati. Vi vil have en aftale, vi vil have en traktat; men vi ønsker at forhandle den med et minimum af høflighed og respekt«, sagde Antoine. En deadline ved årets afslutning ville være mere rimeligt.

Leder af Valloniens Socialistiske Parti, Elio Di Rupo, en af de mest udtalte modstandere af aftalen, tvivlede på, at man kunne nå frem til en aftale i denne uge. »Det tog dem flere år at forhandle CETA, og man nægter os et par uger«, sagde Di Rupo, en tidligere belgisk premierminister, søndag via Twitter. »Vil vi nå frem til en løsning? Det afhænger helt af indholdet. Hvis det ikke ændres tilstrækkeligt, vil vi fastholde vores modstand.«

EU og *Wall Street Journal* fik allerede anfald, hvor de bed i gulvtæppet, sidste fredag efter de opdagede, at den belgiske region Vallonien stemte 44-22 imod at ratificere CETA-traktaten og erklærede, at teksten var uacceptabel. I en smuk tale forklarede den modige ministerpræsident fra Vallonien, Paul Magnette, hvordan deres krav og forslag simpelt hen var blevet ignoreret. Trusler mod den demokratiske proces bør standse, sagde han. Der udbrød panik i Bruxelles.

CETA anses korrekt for at være den »Trojanske Hest« i Obamas TAFTA/TTIP[3] frihandelsaftale mellem USA og EU. Rent bortset fra de sædvanlige fantasier om formodede fordele ved frihandel og afregulering, så ville en ratificering af CETA have betydet at acceptere det perverse system med Investor State Dispute Settlements (ISDS[4]), som også udgør kernen i Obamas TAFTA/TTIP. Med denne »revolution« i afgørelser af tvistigheder, kan »investorer« (dvs., private selskaber, og ikke individer) lægge sag an mod suveræne nationalstater og kræve erstatning, når sådanne stater træffer forholdsregler, der går imod deres faktiske eller potentielle profitskabelse. Med en sådan ISDS-mekanisme, kunne »investorer«, i tilfælde af, at den tyske stat nationaliserede Deutsche Bank med det formål at reorganisere banken, Glass/Steagall-stil, lægge sag an mod den tyske stat for at gøre indgreb i deres retmæssige

profitter. Nogle sådanne tilfælde af »privat voldgiftsret«, som allerede er blevet brugt i nogle tilfælde, men som ikke er reglen endnu, har allerede skabt nyheder: ud over de amerikansk-baserede gribbefonde, der lagde sag an mod Argentina for at afpresse dem for en falsk gæld, var der også tilfældet med det amerikanske tobakskompagni Philip Morris, der lagde sag an mod Australien for at ændre indpakningen af cigaretterne. Kort sagt, så ville CETA og TAFTA, i stedet for at give beskyttelse til borgere og nationer, tilbyde rævne frit slag i hønsehuset.

Hvis Valloniens modstand bekræftes her til eftermiddag, vil Tusk aflyse festlighederne omkring underskrivelsen, som var planlagt at skulle finde sted i Bruxelles den 27. oktober. Hvis en godkendelse af CETA mislykkes, blot få måneder efter, at Storbritannien stemte for at forlade EU, ville det være et slag mod EU's bestræbelser for at demonstrere, at den forsat går frem som en levedygtig enhed.

Foto: Elementer af CETA er »den absolutte grænse for respekten for demokratiet«, sagde Valloniens leder Magnette.

[1] Agora Erasmus er navnet på den belgiske LaRouche-bevægelse

[2] Comprehensive Economic and Trade Agreement

[3] Trans-Atlantic Free Trade Agreement/ The Transatlantic Trade and Investment Partnership

[4] Investor-state dispute settlement er en mekanisme til løsning af uoverensstemmelser inden for international lov, som giver investorer (virksomheder) ret til at lægge sag an imod regeringer. ISDS har mødt kritik for, at det giver store virksomheder/selskaber for stor magt.

Arkitekt bag euro og ECB advarer om umiddelbart forestående krak

16. oktober, 2016 – Otmar Issing, den Europæiske Centralbanks første cheføkonom og en arkitekt bag enhedsvalutaen, har til *Sunday Telegraphs* internationale erhvervsredaktør Ambrose Evans-Pritchard sagt, at hele eurosystemet befinder sig på randen af kollaps, og at det var fatalt fejlagtigt fra begyndelsen, fordi det blev forrådt af politiske hensyn. »Stabilitets- og Vækstpagten er mere eller mindre slået fejl. Markedsdisciplin er elimineret af ECB-interventioner. Så der er ingen budgetkontrolmekanisme fra markeder eller politik. Dette indeholder alle elementer for at fremkalde katastrofe for den monetære union.« Han sagde til Evans-Pritchard, at »nul-bailout-klausulen overtrædes hver dag«, og »ECB har krydset sit Rubicon«. Han beskrev ECB's opkøb af junk-værdipapirer som noget, der ville have »været utænkeligt tidligere«.

Issing angreb håndteringen af den græske gældskrise, der begyndte i 2010, med argumenter om, at Grækenland burde have været sparket ud af euroen og givet »generøs støtte«, når de først havde genindført drakmen.

Evans-Pritchard bemærkede, at Issing fremlagde en omfattende dekonstruktion af euroen og ECB i et interview, der for nylig blev udgivet i kvartalsmagasinet *Central Banking Journal*, »Otmar Issing on Why the Euro House of Cards is set to Collapse« (Otmar Issing om, hvorfor euro-korthuset står til at kollapse). Han advarede om, at ECB og euroen vil forsøge at hutle sig igennem fra krise til krise, men det kan ikke

fortsætte ret længe.

Foto: Otmar Issing.

'Hvis Deutsche Bank kollapser, og hele systemet med det ... så taler vi om intet mindre end overlevelse midt i ubeskriveligt kaos'

Paris, 30. sept., 2016 (Nouvelle Solidarité) – En fransk analytiker siger, at, om Deutsche Bank bliver reddet eller ej, så er der ingen garanti for, at systemet ikke falder. Charles Sannat, en skarp, uortodoks finansanalytiker, der ikke mangler humor, analyserer i dag på sin blog, »Insolentiae«, hvad konsekvenserne af DB's bankerot, og også af en eventuel bailout, vil være.

Sannat gennemgår markedernes og oligarkernes argumenter. Vil DB blive reddet? Ja, »Da Deutsche Bank stort set er i systemisk størrelsesorden, så vil, hvis den falder, hele verden falde med den, og derfor bliver den reddet.«

Har vi midlerne? »Ja, selvfølgelig ... Det er nok bare at trykke penge, og Mario Draghi varmer allerede maskinerne op i kælderen.«

Hvad med derivaterne? »Jamen, det er kun på papiret (potentielle engagementer såsom f.eks. en garanti), i

virkeligheden er det noget mindre problematisk. Hvor meget mindre? Svært at sige, men hvem bekymrer sig? ... vi skaber de nødvendige penge.«

Hvad med inflation? »Frygt ikke. På kort sigt er det ikke penge, der vil cirkulere i systemet«, men blot for at fylde hullerne op, dvs., det er en »likviditetsfælde«.

Det virkelige problem er et »politisk problem« for Merkel, siger han. Det er umuligt for hende at gå tiggergang til ECB om en billion euro for at redde DB, hvilket vil smide hele det der med »germansk strengthed« ud af vinduet«!

Sannat spekulerer, at det, de vil gøre, er at gennemføre det alligevel, ved at gøre det til et europæisk problem og bringe andre insolvente europæiske banker ind, som Santander fra Spanien, de italienske banker osv., og så gøre det til en europæisk bailout.

Bør vi gå i panik? »Hverken mere eller mindre end sædvanligt«, siger Sannat. Dette er et godt eksempel, der viser, at »intet er blevet løst« og at gå bort fra banker og ind i håndgribelige aktiver: guld, jord, lidt kontanter – »og glem ikke et par poser ris og dåsemad ...«

»Hvis DB kollapser, og hele systemet med det ... så taler vi om intet mindre end overlevelse midt i ubeskriveligt kaos. Det er grunden til, at jeg tror, de vil redde bankerne én gang til, minimum, og så starter det hele forfra igen om to år.«

Billede: »Ligningen om de blinde, der fører de blinde« (hvorved de alle uvægerligt trimler ned i grøften). Pieter Bruegel den Ældre, 1568.

Henved 320.000 demonstrerer i gaderne i Tyskland imod Obamas TTIP

19. september 2016 – Lørdag, den 17. september tiltrak offentlige demonstrationer i de fleste af Tysklands større byer imod TTIP og CETA (EU-Canada omfattende aftale om økonomi og handel) op mod 320.000 demonstranter. De største demonstrationer fandt sted i Berlin, Hamborg, München, Stuttgart og Frankfurt, og hovedmålet for aktionerne var den tyske regering og EU-kommissionen; men målet var implicit Obama.

Stop TTIP-aktivisterne sagde, at 65.000 demonstrerede i Hamborg, 55.000 i Köln, 70.000 i Berlin, 25.000 i München, 50.000 i Frankfurt am Main, 40.000 i Stuttgart og 15.000 i Leipzig.

Selv om regeringen i Berlin støtter CETA-aftalen mellem EU og Canada, så er den splittet mht. TTIP; kansler Merkel er for, vicekansler Gabriel imod. Gabriels støtte til CETA er imidlertid kommet under kraftigt angreb fra hans egen SPD-partibase, og var med sikkerhed også en faktor i SPD's tab i valget til bystatsparlamentet i Berlin den 18. sept.

De landsomspændende protesters utilstrækkelighed var, at de var motiveret af en masse miljøspørgsmål og manglede ethvert reelt alternativ, såsom det Nye Silkevejsparadigme, men forsvaret for arbejdskraften og sociale standarder imod endnu dybere liberaliseringer og afreguleringer, som CETA og TTIP forudser, spillede også en rolle for demonstranterne.

Foto: Aktivister demonstrerer imod de massive transatlantiske handelsaftaler CETA og TTIP den 17. sept. 2016 i Berlin.

Den russiske udenrigsminister Lavrov beskriver Vestens døende imperium; angriber geopolitik

3. september 2016 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov angreb den 2. september i et interview med Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitikks mediekanal, EU/NATO/USA's geopolitiske politik, og opstillede de diplomatiske og økonomiske udviklinger i Østen, centreret omkring Kina i særdeleshed, i kontrast til USA/EU/NATO's fremgangsmåde med bureaukrati og militære blokke. På den ene side er verden i færd med at blive multipolær, med fremkomsten af nye centre for økonomisk vækst og finansiell styrke, sagde han. Samtidig »beskærer Europa relationerne med Rusland, efter tilskyndelse fra USA«, sagde Lavrov. »Mange europæiske lande gør dette med vidt åbne øjne og siger, at, i dette tilfælde må politik (dvs. at straffe Rusland) gå forud for økonomien. Dette er i modstrid med, hvad Vesten før har gjort.«

Med hensyn til asiatisk økonomisk udvikling sagde Lavrov, »Vores logik og den politik, som præsident Vladimir Putin har afstukket, fokuserer på at søge efter gensidigt fordelagtige kompromisser og gensidigt acceptable fremgangsmåder.« Han bemærkede, at vise regeringer i Europa og EU, i Asien og andre steder, bør bygge flere broer og arbejde hårdere på at udvikle samarbejde. »Rusland har en heldig beliggenhed, geopolitisk og geo-økonomisk, til fremme af disse processer«, sagde han. »Projektet om Stor-Eurasien går ikke imod, men snarere meget fint i tråd med konceptet om Europa fra Atlanten til Ural, som Charles de Gaulle promoverede for årtier siden. Præsident

Putin har omformuleret dette til et fællesrum fra Lissabon til Vladivostok. Det er stadig det aktuelle spørgsmål. Det er absurd, når den politiske situation i Vesten, inklusive indenrigspolitikken, får lov at hindre vores fremskridt hen imod dette strategiske og gensidigt fordelagtige mål.«

Lavrov fortsatte med at sige, at, mht. bureaukratier, så er EU langt vanskeligere at arbejde sammen med end NATO, selv om han heller ikke skånedes NATO i sin kritik. Forsøg på at opretholde disciplin inden for blokke, i koldkrigs-stil, bliver sværere at gennemføre, fordi lande indser, at »der findes noget sådant som nationale interesser«. EU er et relevant eksempel på dette, sagde Lavrov. »Bureaukrati i Sovjetunionen dominerede dens republikker. Men EU er gået endnu videre, endda videre end NATO, hvor diskussioner er mere demokratiske på trods af en russofobisk minoritet, der skamløst spekulerer i princippet om konsensus og bloksolidaritet. EU-bureaukratiet forsøger at forhindre medlemslandene i at træffe selvstændige beslutninger i spørgsmål, som ikke er blevet delegeret til Bruxelles.« Der er mange eksempler på dette, sagde han, som han håber, kan omstødes, »for vi ønsker ikke, at EU skal flås i stykker af modsætninger. Vi ønsker, at EU skal være en pålidelig partner, der i sine handlinger ledes af dens medlemsstaters økonomiske interesser og ikke af nogle geopolitiske hensyn, der intet har med sund fornuft og økonomien at gøre.«

Med hensyn til NATO, så langede Lavrov hårdt ud efter den ideologiske tendens hos nogle af alliansens medlemmer, der går ud på at bruge NATO-Ruslandsrådet – som under sine seneste par møder udelukkende diskuterede Ukraine – til deres egne formål imod Rusland. »Der er folk i NATO, der indser, at dette ikke fører nogen steder hen, og at det er nødvendigt at vende tilbage til normale, respektfulde relationer, fordi at handle, som om kun ens egen tankegang og fremgangsmåde må vedtages af resten af verden, er koloniherre-tankegang«, sagde han. »Det gør visse politikere desværre, især i lande, der ikke kan forlige sig med den kendsgerning, at deres imperium er forbi.«

GLASS-STEAGALL NU!

Luk Wall Street ned, før den slår dig ihjel!

31. august 2016 (Leder) – Med betydningsfulde, internationale topmøder, der starter den 2. september, og med den amerikanske Kongres, der vender tilbage til Washington den 6. september, vil de næste to uger blive langt mere afgørende for USA's fremtidige skæbne, og for menneskehedens fremtidige skæbne, end det amerikanske præsidentvalg den 8. november.

Lyndon LaRouche har advaret om, at, med mindre Kongressen handler – og handler nu, i september – for at genindføre Glass-Steagall, som det første skridt i en langt mere omfattende omstrukturering af den økonomiske og monetære politik, så har hele det transatlantiske system direkte kurs mod en nedsmeltning.

I diskussioner med kolleger i dag sagde LaRouche følgende:

»Hvis de undgår spørgsmålet om Glass-Steagall i særdeleshed, samt relaterede spørgsmål, så vil de personer, der beter sig således, bringe deres egen død over deres hoveder. Man kan ikke tillade sig at ignorere det, der står på spil her. Man vil få en masse pludselige dødsfald, fordi de ikke var opmærksomme og gjorde, hvad de skulle.«

Denne kommende weekend vil blive vidne til en fremmarch af tre på hinanden følgende, internationale topmøder for statsoverhoveder, i Asien – Ruslands Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Kinas værtskab for G20-topmødet og Laos' værtskab for ASEAN plus 6 – og disse topmøder vil kontinuerligt etablere den kendsgerning, at Kina, Rusland og

Indien – og ikke Obama og NATO – er i færd med at skabe et nyt, globalt system. Og mens Kina tager føringen ved denne uges G20-topmøde for at skabe et nyt og retfærdigt, globalt finansielt system, så har håndlanger for briterne, den amerikanske præsident Barack Obama, i sin sindsforvirrede tilstand, og som en del af sin agenda for krig mod Rusland og Kina, planer om at promovere sin ekskluderende handelsaftale, Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der på forhånd er dømt til undergang.

USA holder søndag den 11. september en mindedag i anledning af 15-års dagen for terrorangrebene den 11. september, 2001, og denne årsdag er den første, hvor de virkelige, udenlandske sponsorer af terrorangrebene – det britiske og saudiske monarki – står afsløret, med de nu frigivne 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport fra 2002. Dette 28 sider lange kapitel afslører også nogle af de institutioner, der kørte mørklægningen, inklusive, men ikke begrænset til, FBI og CIA. I lyset af disse afsløringer vil New York City fejre denne weekend med en imponerende række koropførelser af Mozarts Rekviem, der opføres af Schiller Instituttets kor, inklusive en særlig messe den 11. september, til ære for New York City's Brandvæsen (FDNY), hvilket alt sammen indgår som en del af kravet om total juridisk retfærdighed for det afskyelige mord på mere end 3000 amerikanere og andre, for femten år siden.

Og der er klare og accelererende tegn på en umiddelbart forestående nedsmeltning af det transatlantiske system. Den aftale, der blev indgået i sidste øjeblik for at redde Italiens Monte dei Paschi-bank, er nu ved at smuldre, og JPMorgan Chase taler nu for at gennemføre en bail-in (ekspropriering) af den private sektor for at undgå, at hele den italienske banksektor bliver udslettet. CNBC rapporterede i sidste uge, at »bankerne forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og er i færd med at udarbejde nødplaner, ifald det værste skulle indtræffe, planer, der forudser eurozonens

totale opbrud og enden på den Europæiske Union gennem en hel række afstemninger over hele Europa til fordel for en exit.

Aldrig har den sandhed stået klarere, at, hvis befolkningen skulle ønske at vende de seneste femten års, for ikke at sige de seneste halvtreds års tendenser omkring, så ville Obama bliver fordømt som en tragisk skikkelse, og patriotiske kræfter ville gennemtvinge Glass-Steagall nu!

Lyndon LaRouche talte i diskussionen om denne befolkningens underliggende frygt:

»Og I ved, at FBI er en del af dette her. Andre institutioner er, som FBI, er ansvarlige for undertrykkelse af sandheden. Jeg tror, tiden nu er inde til at undertrykke FBI! I det mindste, indtil de lever op til deres ansvar ... Og alle de personer, der støttede ideen om at sætte mig i fængsel, var bedragere. I særdeleshed nogle af de højtplacerede folk i det juridiske system. De gjorde det. De begik en forbrydelse ... Problemet er, at folk ikke handler på det, som de erkender, er problemet! Så vi må mobilisere folk som sådan, til at mobilisere sig selv. Med andre ord, til ikke alene at mobilisere sig selv som sådan, men til rent faktisk at mobilisere deres egen indsats over for andre ... Problemet er, at folk bliver bange. De er bange for FBI og alle mulige ting, der foregår. De er intimideret.«

Tiden er inde til at handle

Som for eksempel med de igangværende topmøder, inklusive det forestående sammentræde af FN's Generalforsamling i anden halvdel af september, er stærke strategiske skift i gang. Putin har forpurret den amerikansk/britiske politik i Sydvestasien og har vundet Tyrkiet og nu endda førende røster i Tyskland til fordel for en politik, baseret på international lov, elimineringen af terrornetværk samt økonomisk udvikling på storstilet skala.

Det bliver nu med stadigt voksende klarhed åbenlyst, at Kinas,

Ruslands og Indiens politik med nye infrastrukturkorridorer over hele Eurasien og Afrika er blevet en politik, der er langt mere magtfuld end Obamas forsøg på at fremprovokere krig med Rusland og Kina.

Som Lyndon LaRouche sagde under diskussioner med kolleger tidligere i dag:

»Jeg tror, vi nu har det rette publicerede materiale. Det vigtigste er simpelt hen at holde fast i materialet om udvikling, og at forøge det. Vi får sandsynligvis den bedst mulige hjælp på baggrund af de nye angreb på 'gangsterne', som vi kalder dem. Og mange kongresmedlemmer tvinges nu til at forsvare vore borgeres rettigheder.

Det betyder, at vi simpelt hen vil mobilisere befolkningen. Vi vil mobilisere befolkningen til at gennemtvinge disse rettigheder – deres rettigheder, på baggrund af dette, blot denne simple overvejelse. Det vil ikke fungere på nogen anden måde.«

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa, for at afvende et finansielt lavineskred. Der er fremsat Glass/Steagall-lovforslag fra begge partier i begge Kongressens huse, ligesom Glass-Steagall indgår i valgplatformene for både det Demokratiske og Republikanske Parti, og en vedtagelse af Glass-Steagall i de kommende uger vil sluttelig vende hele valgprocessen omkring, til fordel for det amerikanske folk som helhed.

Den nye, globale, finansielle arkitektur og en verdenslandbro med transkontinentale storprojekter, der nu er under opførelse, er blevet promoveret af Lyndon og Helga LaRouche i over fire årtier. **Tiden er nu inde til at gennemtvinge en vedtagelse af Glass/Steagall-bankopdelingen**, en eliminering af de finansielle derivaters finansielle atombombe og implementeringen af Lyndon LaRouches tre andre hovedlove: skabelse af statslige kreditbanker; en definering af et

kreditsystem, der sigter på en forøgelse af arbejdskraftens produktive evne gennem storstilet udvikling og infrastruktur; samt at fremskyde de videnskabelige grænser gennem udforskning af det ydre rum og udvikling af fusionskraft.

Menneskeheden har et ubegrænset potentiale for økonomisk vækst og udvikling af kreative evner. Vi må nu hævde vores naturlige, menneskelige ret til fortsat fremskridt, der er ubegrænset, eller også stå ansigt til ansigt med vores egen frygt.

EU forbyder Italien at opbygge forsvar imod jordskælv

30. august 2016 – En talsmand for EU-kommissionen sagde i går, at Kommissionen er rede til at bevilge budgetfleksibilitet til udgifter til forsvar mod jordskælv, men kun på kort sigt, som man gjorde i forbindelse med jordskælvne i Abruzzo og Emilia i 2009 og 2012. Dette betyder, at der på længere sigt ikke vil blive nogen fleksibilitet, f.eks. til den mere ambitiøse, omfattende nationale anti-seismiske plan, som Renzi har annonceret.

Talspersonen sagde, »Under de nuværende EU-regler er der forskellige måder, hvorpå man kan undtage udgifter på kort sigt som respons til store katastrofer, og som anses for at være enkeltstående forholdsregler, der er undtaget fra budgetindsatsen« i evalueringen af reglerne i Stabilitetspagten.

Renzi havde annonceret en national plan ved navn »Casa Italia« til fornyet forstærkning af alle offentlige bygninger og hjem med forholdsregler imod jordskælv. Selv om offentlige bygninger angiveligt skulle være dækket udelukkende gennem statsmidler, så forventes boligejere at blive motiveret og optage lån til at udruste deres huse. Ifølge nogle rapporter skulle planen finansieres med 2 mia. euro om året i 20 år.

Den italienske EU-minister Sandro Gozi sagde, at Rom nærmere ville detaljere sine anmodninger til EU-kommissionen »i de kommende uger«, når det først har færdiggjort sit budgetlovforslag for 2017 og afslører sin langfristede strategi for forebyggelse af jordskælvsskader.

Den kendsgerning, at en ukendt talsperson fra den ikke-valgte EU-kommission vover at tale til en national regering på denne måde, taler sit tydelige sprog om, hvor degraderet, nationale institutioner (såsom regeringer) i EU er blevet. Sådanne erklæringer forøger blot det folkelige raseri imod Kommissionen. På lignende måde udtalte EU-kommissionens præsident Jean-Claude Juncker for en uge siden, ved det Europæiske Forum Alpach i Wien, »grænser er den værste opfindelse, politikere nogensinde har gjort«. (Dette kommer fra den tidligere premierminister i det lillebitte grevskab Luxembourg, der har grænser mod Tyskland, Frankrig og Benelux.)

Den italienske premierminister Renzi spillede hård banan som respons til EU-kommissionens erklæring: »Vi fortæller EU, at det, vi har brug for til vores plan, tager vi, Punktum«, sagde Renzi i et interview til TV. Med Renzi og EU ved man imidlertid aldrig, hvornår det er alvor, og hvornår det er et cirkusnummer. På den ene side må Renzi score hos vælgerne med udsigten til folkeafstemningen og den eventuelle valgkamp; på den anden side er økonomisk genopbygning en prøve for hans overlevelse. Italienerne vil ikke tilgive ham, hvis han ikke leverer varen.

Foto: Jordskælv i Italien: 247 døde, 'inklusive mange børn' efter redningsarbejdet fortsatte natten igennem for at finde overlevende.

Den græske premierminister Tsipras siger, EU er på vej ud over klippekanten

28. august 2016 – Den græske premierminister Alexis Tsipras sagde i dag, at Grækenland forventer en gældssanering ved udgangen af 2016, således, at landets økonomi kan komme sig.

Rapporteret af Reuters sagde Tsipras: »Grækenland har overholdt sin del af aftalen og forventer, at dets partnere gør det samme. Vi anmoder ikke blot, men kræver og forventer særlige forholdsregler, der vil gøre vores gæld erholdelig, som en del af den aftale, vi gennemfører.

Denne [gældssanering] vil blive fulgt op af et reduceret [budget] overskud efter 2018, hvilket vil åbne op for en økonomisk genrejsning.«

Hans bemærkninger faldt første gang i et interview i søndags med den lokale Athen-avis, *Real News*.

Tsipras sagde til *Real News*, at den Europæiske Union »var en søvngænger, der havde kurs mod klippekanten«, siden Stabilitetspagtens budgetlove for nedskæringer havde skabt en dyb ulighed medlemslandene imellem.

Hvis den tyske finansminister Wolfgang Schäubles »dogme for et

højhastigheds-Europa og økonomiske zoner for billig arbejdskraft ikke opgives, vil Europa blive bragt ud på randen af opløsning«, citerer *Real News* Tsipras.

Iflg. de officielle tal er Grækenlands økonomi skrumpet med en fjerdedel på seks år, og den officielle arbejdsløshedsrate ligger på 23,5 %, sagde Reuters.

Læs også: *EIR-temaartikel: »Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld«*

Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.

Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Instituttets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi

Efter terrorangrebene er det endnu mere presserende nødvendigt

at samarbejde med Rusland. Af Helga Zepp-LaRouche

Den russiske præsident Vladimir Putin til FN's Generalforsamling i 2015: »Det, vi i realiteten foreslår, er, at man lader sig lede af fælles værdier og fælles interesser i stedet for af ambitioner. Inden for rammerne af international lov må vi forene vore anstrengelser for at overvinde de problemer, der truer os alle, og skabe en virkeligt bred international koalition mod terrorismen ... «

Download (PDF, Unknown)

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

I kølvandet på den britiske beslutning om at forlade EU står ikke blot Det Britiske Imperium og EU's drømme om et imperium for fald, men hele det defekte paradigme, den vestlige verden har været præget af. Deutsche Banks krise er en sammenbrudskrise for hele finanssystemet, og Deutsche Bank må reddes for at undgå kaos – men samtidigt må banken bringes tilbage til Alfred Herrhausens politik for realøkonomisk vækst. Frigivelsen af de 28 sider må betyde afsløringen af Saudi-Arabiens og Storbritanniens støtte til international terrorisme og en fælles front med Rusland for at udrydde den. Chilcot-kommissionens rapport om Storbritanniens deltagelse i Irakkrigen afslører ikke blot Tony Blair som en løgner, men er

en opfordring til et skifte fra det vestlige paradigme for permanent krig tilbage til respekt for FN og national suverænitet. Det mislykkede kupforsøg i Tyrkiet, som kom efter tyrkiske tilnærmelser til Rusland, vil fremskynde Erdogans planer om total magt, men kan være med til at stoppe hjælpen til IS gennem Tyrkiet. Udtalelsen fra Den Internationale Voldgiftsdomstol i Haag øger faren for krig i Det Sydkinesiske Hav. Danmark og Europa må gå med i Kinas og Ruslands nye paradigme for fredelig sameksistens og fælles udvikling.

Dette er en redigeret version af en briefing af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet, den 18. juli 2016. Den kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=13685>

Download (PDF, Unknown)

Vil kansler Merkel gå med til bankredning for Italiens Renzi for at redde euroen? LaRouche opfordrer i stedet Tyskland til at samarbejde med Putin

23. juli 2016 – En artikel om den italienske bankkrise i det tyske *Die Welt* i dag vil med sikkerhed skabe bølger i Italien, mest pga. artiklens provokerende overskrift: »Italien er på kursen til en 'failed state' (med ordene 'failed state' på engelsk; 'statsbankerot'). Den provokerende overskrift bakkes

op af noget, man høfligt kunne karakterisere som en vurdering på baggrund af »etniske fordomme« af årsagen til Italiens problemer: »korrupsion, mafia, sort økonomi, skatteunddragelse, overdreven social velfærd og statsstøtte, dovent bureaukrati og nepotisme«.

Og dog indrømmer *Die Welt* selv, at Italiens problemer begyndte med euroen (man burde hellere sige: med »konvergenspolitikken« efter 1989). Dette demonstreres tydeligt gennem en medfølgende grafisk fremstilling over industriproduktion, der begynder at stagnere efter 1992 og kollapser i 2008, sammenfaldende med kollapset i verdenshandelen. En anden grafik viser kollapset i indkomst pr. person efter 2011, men den siger ikke dette i det år, hvor Monti-regeringen blev indsat for at uddele mere af den forkerte medicin.

Forfatterne rapporterer imidlertid, at Berlin ikke vil behandle Italien ligesom Portugal blev behandlet. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble ved, at »man ikke kan tvinge et stort land som Italien til at indføre ændringer gennem ydmygelse«. Og hvis Italien går ned, går også euroen ned. Ergo må premierminister Matteo Renzi støttes. Han gør det rette job (læs: strukturreformer), men han behøver tid til, at disse reformer virker. Hvis han tvinges til at gennemføre en bail-in (dvs., at de truede banker eksproprierer visse typer af indeståender/værdipapirer i banken, -red.) efter den forestående stresstest af bankerne, vil han tabe den besluttede folkeafstemning i oktober.

Den italienske bankkrisens anden vinkel er den, at det ikke kun er italienske familier, der ejer bankobligationer, men også EU-banker og -fonde. »Deutsche Banks og Black Rocks krav om en ny bailout (statslig bankredning, -red.) med skatteborgernes penge er et billigt forsøg på at undgå omkostninger for dem selv«, siger et parlamentsmedlem fra partiet De Grønne.

Desuden er den tyske regering vred over Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landaus krav om en massiv bailout

af europæiske banker – inklusive Deutsche Bank. De kalder dette for »et missil uden styring«, der kunne destabilisere banksystemet. Vreden forøges derved, at Renzi på opportunistisk vis har viftet med Deutsche Banks derivat-byrde som et rødt flag. »Det er ikke tilfældet, at denne advarsel fra Renzi til den tyske regering kan ignoreres i Berlin«, skriver de.

Berlin og ECB forventer således, at en kombination af en indsats for Italiens dårlige banker (en fond til 5-6 milliard euro ved navn Giasone) samt en forhandlet løsning med EU-kommissionen om at lette reglerne for bail-in, vil virke. »Man vil ikke få negative ting om Italien at høre fra vores side«, siger kilder i regeringskredse i Berlin. »Italienerne har allerede gjort en masse gode ting. Renzi er en god premierminister og bør beholde jobbet.«

Rapporten i *Die Welt* bekræftedes af en *Bloomberg*-artikel, der citerede tre tyske regeringsfolk, der bad om anonymitet, og som sagde, at Merkel ønsker at undgå enhver ustabilitet i Italien og derfor »er parat til at støtte en fleksibel tolkning af EU-reglerne for at hjælpe ham ... som kunne betyde at acceptere en eller anden form for compensation fra den italienske regering til investorer i de kommercielle banker, for at begrænse den negative politiske konsekvens« af en bail-in.

Briefet om dette, var Lyndon LaRouches kommentar den, at, ja, Italien er på vej til en statsbankerot, men »pointen er: Hvordan kan man annullere den tendens, der er i Italien i øjeblikket, og som er at gå i denne fælde? Man har et problem med den britiske indflydelse på det italienske system.«

Om den tyske støtte til Renzis politik sagde LaRouche: »Er de idioter?« Man kan løse problemet »på en anden måde«, forklarede LaRouche. »Man kan flankere det. Man kan sige, vi har denne vidunderlige ting, vi gennemfører dette her, man lægger hele denne såkaldte italienske affære til side, og man

har alting samlet her.«

»Det, man virkelig har, er muligheden for en forbindelse mellem den tyske økonomi og andre dele af Europas økonomi. Og Putin er nøglen til dette. Putin må opnå samarbejde med nogle personer internt i det tyske system.«

At komme af med euroen »er en mulighed, men man må have færdighederne og intellektet til at få sat den slags ting i gang. For Italien er ikke det eneste land, der er bankerot. Jeg mener, at Putin kunne være den faktor, som, på den ene eller anden måde, vil forandre tingene. For Putin har gang i en operation, der er meget vigtig, og den er korrekt. Hvis man kan få det tyske system ind i et samarbejde med Putin på en eller anden måde, der vil virke. Det står lige på vippen. Og hvis man bliver 'ladyen' (formentlig: den britiske Dronning, dvs. monarkiet, -red.) kvit, har man måske mulighed for at gøre noget ved det.«

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien,

mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på \$2 billioner (2000 milliarder, -red.) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i hysteriske raserianfald, skrækslagne, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Steagall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede faldede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«.

Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ

af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringsselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringsselskabet Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankiererne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt erklæret af Hermann Ackermann som formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankiererne for at være helte, men som plyndrere af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.

Italiens premierminister Renzi vil måske gennemføre statslig bankredning

18. juli 2016 – På trods af stærk modstand fra EU-kommissionens bureaukrati og det tyske finansministerium – i det mindste offentligt – ser det ud til, at den italienske premierminister Matteo Renzi måske er i færd med at gennemføre sin erklærede hensigt om at redde mange af Italiens banker ud af deres dårlige gæld.

Italiens økonomi, med sin stærke rolle inden for eksport af industri- og højteknologiske produkter, har rent faktisk befundet sig i en konstant recession og stagnation, siden euroen blev indført for næsten 15 år siden, og dette er forværret i takt med, at resten af Europa har haft økonomisk nedgang. Som følge heraf har de italienske banker, der koncentrerer sig om lån til virksomheder og husstande, en relativ stor volumen af pressede og uerholdelige lån (som rapporteres at udgøre enorme 18 % af deres aktiver), og en nedsmeltning af banksystemet er overhængende, som en del af det truende kollaps af hele det London-centrerede europæiske, finansielle system.

Londonavisen *Telegraph* fra 16. juli rapporterer, i artiklen »Italien på kollisionskurs med Bruxelles over plan for redning af dårlige banker til 50 milliarder«, at Renzis regering har engageret banken JPMorgan Chase, der har udarbejdet en plan for redningen (bailout). »Det er underforstået, at for 10 milliard [milliard euro, -red.] af statslige midler kunne blive brugt til at opkøbe dårlige lån til hammerslagspris, hvilket ville lette bankerne for aktiver til 50 milliarder i nominel værdi og gøre det muligt for dem i stedet at begynde at udstede gode lån.« Regeringens »dårlige bank« ville angiveligt købe lånene til rundt regnet 20 cents på dollaren

og forsøge at genforhandle dem med debitorerne. Nogle banker, der således ville tage et tab på 80 % af disse låneaktiver, ville behøve en genkapitalisering gennem yderligere investeringer fra regeringens plan til 50 milliard euro.

Planen, der er ved at blive udarbejdet af JPMorgan, kunne være med til at udrense bankerne, men den sætter også landets myndigheder på kollisionskurs med EU, der ikke ønsker, at skatteborgerne skal redde bankerne, før private investorer [i bankerne; bail-in, -red.] inddrages«, rapporterer *Telegraph*.

Men ikke alene millioner af italienere, der har investeret i bankobligationer, ville blive ramt, men også store franske og tyske banker – der allerede er i vanskeligheder – til tonen af milliarder af euro.

Da Renzi oprindeligt foreslog sin plan, anerkendte *EIR's* stiftende redaktør og amerikanske systemøkonom, Lyndon LaRouche, denne som værende et nødvendigt – men langt fra tilstrækkeligt – skridt hen imod at gøre det muligt at skabe en europæisk økonomisk og produktiv genrejsning.

Foto: Italiens Matteo Renzi ønsker at redde bankerne uden skade for obligationsindehaverne, i modstrid med EU's regler. (11. juli 2016)

**Tysklands 'Welt am Sonntag'
sætter forbindelse
mellem kriserne i Deutsche**

Bank og de italienske banker

17. juli 2016 – En lang artikel med titlen »Drama Infernale« i *Welt am Sonntag* den 17. juli præsenterede grundlæggende set den tyske regerings vrede over Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landaus krav om en genkapitalisering og en suspendering af EU's regler om »bank-bailin« (ekspropriering af visse typer af bankindeståender, -red.). Det gør artiklen ved at forbinde Deutsche Banks problemer med krisen i de italienske banker, men kan ikke komme uden om at indrømme dybden af disse problemer.

»Italien står foran en afgrund, der meget vel kunne vise sig dybere end nogen i landets historie, siden afslutningen af Anden Verdenskrig«, lyder det i artiklen.« »Det tog landet næsten et årti at komme tilbage til den økonomiske produktion, det havde i 2007.« Henved 15 % af lånene i banksystemet er uerholdelige; nogle af lånene er støttet gennem sikkerhed i ejendom, men ejendomsmarkedet har mistet 15 % af sin værdi siden 2010, så problemet er blevet værre. Der forekommer 6,3 selvmord pr. 100.000 borgere pr. år, næsten alle af økonomiske grunde. Problemerne stammer ikke fra 2008 eller fra Brexit, men fra årtiers økonomisk stagnation. *Die Welts* søndagsudgave fremkom med den mening og brugte desværre hele afsnit på at spytte på Italien som en korrupt, kriminalitetshærgende, statsstøttet, bureaukratisk, ikke-reformeret og praktisk talt falleret stat. Ulig andre europæere, bemærker avisen syrligt, så anbringer italienere deres sparepenge i bankværdipapirer, så de er i alvorlig fare for at miste dem alle, når de italienske banker går konkurs. Opsparinger for henved 31 milliarder euro står på spil, heraf 5 milliard euro alene i Banca Monte dei Paschi di Siena.

Mange italienere mener, at euroen har ødelagt deres økonomi og levestandard, skrev *Die Welt*, og premierminister Matteo Renzi kunne af denne grund blive fordrevet af Femstjernebevægelsen (M5S).

Men for at komme til avisens virkelige pointe, bemærkede *Die Welt*, at ikke kun små, italienske sparere, men også store, tyske banker ville lide store tab i en generel bailin af insolvente banker i Italien. Deutsche Bank har 13 milliarder euro, der står på spil, rapporterer de og hævder, at dette er grunden til, at Deutsche Bank og bankens storaktionær Black Rock kræver en europæisk bailout (statslig bankredning, -red.), uden en bail-in.

Merkels og Schäubels (og Bruxelles') vrede mod Folkerts-Landau blev indgående fremlagt. »Folkerts-Landau må forstå, at hans krav ikke bidrager til stabilitet i det europæiske banksystem.« Én tysk regeringsperson kalder ham for et »missil uden styring«. En »finansiel ekspert« fra Bruxelles klager over, at Renzi nu, når han presser på for at få sin italienske bailout, konstant kommer med udtalelser om, at Deutsche Bank er et større problem end de italienske banker, og Bruxelles og Berlin ser ikke gerne dette diskuteret.

Så Berlin er vred på Deutsche Bank, men kan ikke ignorere Folkerts-Landaus krav, skrev *Die Welt*. Renzi og Bruxelles skal efter sigende være i gang med at forhandle en kompromisplan for bailout, fordi Bruxelles ønsker, at Renzi skal fortsætte som premierminister og ikke ønsker, at Femstjernebevægelsen skal komme til.

Foto: Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landau: 'Bankaktiernes kurstab er blot et symptom på et større problem.'